

Я тень бросаю на порог/ Árnyam a küszöbre vetül

1.

Я тень бросаю на порог
И начинаю день,
И снова он мне не помог,
День был как день,
Прошёл, как мог,
Еще одна ступень,
Еще один порог пройдён,
Как не было его.
У мойр так мало веретён,
Что каждый день наш в жгут сплетён
Из часа одного.
И сучится всё та же нить
В знакомый узелок.
Кому сегодня позвонить
Ещё? Где голову склонить,
Не протянувши ног?
Чьего звонка сегодня жду?
А все звонки не те.
Жить, стоя или на ходу?
В каком угодно жить аду:
Во льду иль на плите?
И если выбор есть у нас,
Он вроде бы таков –
Из жизни выход есть – отказ,
А если жить – не в бровь, а в глаз,
Влезай в любую из оков
И будь таков.
И проноси свой звёздный час
По сто раз, весь свой век,
До дырочки. А излучась,
Закончи были эту часть,
Закончи участь, человек,
Не научась.
И ничему не научив
Оставшихся в миру,
В житье-бытье. Так молчалив
Любой наш рок,
Как древний миф,

Всадивший всякого гуру
В свою нору.

Я на порог бросаю тень
И выхожу за дверь,
И начинаю новый день.
Что сбудется теперь?

Árnyam a küszöbre vetül,
És indulhat a napom,
Ez a nap sem segített,
Átlagos nap volt,
Ez is eltelt valahogy,
Még egy lépést megtettem,
Még egy küszöböt átléptem,
mintha nem is lett volna.
A párkáknak fogytán az orsója.
Minden napunk gúzsba kötve,
mintha csak egy órából állna,
S egyre ugyanaz a szál sodródik
a már ismerős csomóba.
Kit kellene még felhívni
Ma? Hol hajtom le fejem,
mielőtt végleg kinyúlnék,
Kitől várok hívást ma?
Miközben egyre csak közömbös hívások jönnek,
Állva élni, vagy mozgásban?
Melyik pokolban jobb élni?
Jégen hűlni vagy tűzhelyen főni?
És ha van is választásunk,
Csupán annyi:
Van kiút az életből –a lemondás,
De ha már élsz, akkor ne kíméld magad,
Válassz magadnak egy béklyót,
És menekülj.
Ismételd meg életed legjobb óráját,
Százszor is, míg élsz,
Míg bírod. Eltávozva pedig,
Zárd le a történet e fejezetét,
Zárd le sorsod, ember,
Anélkül, hogy okulnál belőle.
És ne okítsd semmire

a világban maradókat,
az életről. A végzet mindig
szófukar, mint az ősi mítosz,
mely helyére teszi
az elbizakodott gurut.

Küszöbre vetül árnyam,
Kilépek az ajtón
Új napot kezdek,
Vajon ma mi válik valóra?

2.

Это чей путь? Это мой?
Этот оползень немой?
Кто не может обойти,
Обойдутся без него.
Например, есть ток в сети.
Это что, не волшебство?
– Было-сплыло, нынче свет
Пусть горит, нам дела нет.
Чудо светит раз один
В жизни посреди годин.
А не светит в первый раз,
Не засветит во второй,
Ждите, кто во что горазд:
Кто-то руку вдруг подаст.
И под высохшей корой
Замаячит свежий край?
На свету глаза открой,
И хоть стой, хоть падай в рай:
Без сети зажётся свет
И без лампочки горит.
– Это чудо или нет?
Иль упал метеорит?
Это знак или не знак?
Как нам жить?
Лишь бы не так.
Чудо как ни сторожи,
В чуде суть схватить нельзя,
Но пока следы свежи,
Освещается стезя.

А идти по ней куда?
Блеск-то может быть, слюда
Под ногами на пути?
Свет – от солнца, ток – в сети.

Kinek az útja ez? Az enyém?
Ez a néma földcsuszamlás?
Aki nem képes elkerülni,
Azt legfeljebb elkerülik.
Itt van például a villamos áram
Hát nem csoda?
Hol volt, hol nem, s lőn fény
Világít, ez ma már tény,
Csoda fénye csak egyszer
Ragyogja be az éveket,
S ha nem ragyog rád egyszer,
akkor máskor se fog.
Várjátok, ki-ki ereje szerint,
Hátha valaki kinyújtja kezét,
És a megkeményedett kéreg alatt,
Új tájak sejlenek fel?
A fényben nyisd ki szemed,
És állj vagy zuhanj a mennybe,
Áram nélkül is fény gyúl,
És lámpa nélkül is ég,
Csoda ez vagy nem?
Vagy hulló meteorit?
Jel ez vagy nem?
Hogyan éljünk?
Csak ne így!
Akárhogy is várd a csodát,
A csoda lényegét meg nem ragadhatod,
Amíg friss a nyom,
megvilágosodik az út,
De merre induljunk el rajta?
Lehet, hogy csillámtól fényes
Az út a talpad alatt?
A fény a napból jó, a vezetékben csak áram van.

Я заблудился в чаше,
Замкнулся узкий круг
Причинности. Всё чаще
Пугает краткий срок
Всего вокруг.
Треск в обруче потуг –
Лишь сердца трезвый стук
В действительности спящей,
Пока он не иссяк,
Не оборвался вдруг.

Забегавшийся малый зверь
В забеганном кругу,
Где нет дверей, но есть закон,
Глаза слепивший испокон,
В порядке платы и потерь,
Куда бежать теперь?
Не верь ни следу на снегу,
Ни другу, недругу, врагу,
Ни сну, согнувшему в дугу,
И я, как не могу, так лгу,
У всех в долгу.

Возможно есть один закон
Оставленный нам испокон,
В котором каждый новый стон
Вселенной в унисон,
Куда уходит этот звук?
Гудеть бы должен он,
Срывавшийся то с губ, то с рук,
С цепи, с колен, с колёс, с разлук.
И тихо вдруг?
Быть может эта тишина
Взамен стенаниям дана
Одна стоит кругом она,
В бегах – стена.
В неё-то можно биться лбом,
В ней можно строить беглый дом,
Кругом Гоморра и Содом,
В ней не пробить пролом.
Напрасно, звери, мы кричим

В кругу законов и причин,
От тишины неотличим
Ни хрип кручин,
Ни лязг зубов, ни рык, ни крик.
Тих материк.
Но я бегу, пока могу
В переколдованном кругу,
Не приближаясь к очагу,
Скулю и лаю на бегу
В свою тайгу.
И кажется, что белый свет
На тишину одну надет,
Как облегающий корсет,
В нём места нет.

Eltévedtem a sűrűben,
Bezárult az okozatiság
Szűk köre. Egyre gyakrabban
Riaszt a dolgok
Rövidre szabott ideje köröttem.
Az erőlködés abroncsának ropogása –
Csak a szív józan dobogása
Az alvó valóságban,
Míg ki nem merül,
S hirtelen félbe nem szakad.

Menekülő kis állat
A körberohangált térben,
Hol ajtó nincs, csak törvény,
Öröktől fogva vakító,
Fizetség és veszteségek közt,
Ugyan hova meneküljek most?
Ne higyj a hóban hagyott nyomnak,
Se barátoknak, nembarátoknak, se ellenségnek,
Sem az ívbe feszítő álomnak,
Mikor már nem bírom, hazudok,
Mindenkinek adósa vagyok.

Talán van egy törvény
Mit rég elhagytunk,
Melyben a világ minden új
Nyögése unisono zeng,

Hová tűnik ez a hang?
Zúgnia kellene, ahogy felszakad
Az ajkáról, kezekről,
Láncokról, térdekről, kerekekről, elválástól.
Mi ez a csönd hirtelen?
Lehet, hogy ez a csendet
A sok nyögésért kaptuk cserébe,
Csönd vesz körül,
Falként a futkosásban.
Belé verheted fejed,
Benne építhetsz tűnékeny házat,
Körötted Gomorra és Szodoma,
Rajta át nem törhetsz.
Mi állatok hiába üvöltünk
Törvényekkel és okokkal körbevéve,
A csendtől nem hallani
Sem a bánat hörgését,
Sem a fogcsikorgást, sem a bőgést, sem a kiáltást.
Csendes a kontinens.
Én mégis futok, amíg bírok
Az elvarázsolt körben,
A tűzhöz nem közelítve,
Nyűszítve és ugatva futok
Az én tajgámba.
És úgy tűnik, hogy a fehér fény,
Melybe a csöndet öltöztették
Rajta fűzőként oly szorosan feszül,
Hogy nincs benne több hely.

4.

Есть срок у камня, срок у дерева,
Прекрасный есть у глины срок.
А срок души – кратчайший, зарево
Возможно космосу не впрок.
Быть может выход есть в действительность
Совсем иной, а также вход.
Но входы-выходы сомнительны,
Пока висит запретный плод
На ветке и под солнцем нежится,
Накапливает сладкий сок.
Кому он уготован? Беженцам?

Отщепенцам? Кому помог
Он выжить? Красный или розовый,
Или лиловый, голубой
Или зелёный? Много способов
Есть отправляться на убой.
Зачем Господь сей плод повесил нам
Да в нашей именно среде?
И неужели ему весело
На страшном скалиться суде?
Возможно, он кого-то жаловал,
Но тот был явно не из нас,
Ни путника земли усталого,
Ни одичалого не спас.
А плод висит и наливается
Каким-то соком, не гняя,
И призывает нас покаяться.
– Но это, может быть, змея?

A kő és a fa sokáig él,
Az agyagnak is szép hosszú idő jutott.
Csak a lélek ideje röpké, tán
a kozmosznak nincs szüksége a pírra?

Talán van kijárat a valóságba
S bejárat is, mi teljesen más.
De a be- és kijáratok mindaddig kétesek,
Míg ott lóg a fán a tiltott gyümölcs,
S a napon sütkérezve,
Érleli édes nedvét.
Kinek szánták? Menekülteknek?
Szakadároknak? Kinek segített
A túlélésben? Piros vagy rózsaszín,
Lila vagy égszínkék,
Vagy zöld? Sokféle módon
Lehet a halálba menni.
Miért függesztette fel az Úr e gyümölcsöt
Pont mi előttünk?
Örül talán a lelke, hogy az
Utolsó ítéleten rajtunk vigyoroghat?
Lehet, hogy valakit megszánt,
De az biztosan nem közülünk való volt,
Se a fáradt földi vándort,

Se az elvadultat nem szánta meg..
A gyümölcs ott lóg, és valami
Nedvet érlel, mely el nem rohad,
És bűnbánatra hív.
– Bár lehet, hogy ez a kígyó hívó szava?

5.

В руках у Мойры нить кончается.
Она не виновата в том.
Увидев, может вдруг отчаяться,
Пошевелить остывшим ртом?
Но с этих уст слова не вылетят,
Не научились говорить.
И небыли росли и были тут.
Все немо тают за бортом
Ладьи Харона, в Лету рушатся,
Как только Мойры рвётся нить.
Богиня стынет в тщетном ужасе:
Ни ниточки не сохранить.

Наш свет непроходим.
А мы тут жить хотим.
А он летит так скоро,
Что только пилигрим
Услышит приговора
Слова – чем объяснить? –
У Мойры рвётся нить.
Наш срок в руках богинь
И только их окинъ
Коротким взглядом вора
Как рвётся тонкий рок.
Выходишь на порог
Реальности. Опора?
Кто устоять тут смог?

У Мойры в пальцах нитка рвётся.
Зачем же, дёргаетесь, братцы?
– Всё перервёте окончательно,
Что на земле значительно.

Nem a párka a hibás
Ha kifogy keze alól a fonál.
Látva ezt, tán még el is keseredik,
S kihűlt szája mozogni kezd?
De ez ajkakat szó nem hagyhatja el,
Nem tanultak meg beszélni.
Valós és valótlan történetek beszélnek ezt el.
A Kharon csónakján kívül mindenki némán tűnik el
a Léthébe zuhanva,
Amint a párka kezében elszakad a fonál.
Az istennő hiába hüledezik:
Egy fonalat sem lehet megmenteni.

Világunk áthatolhatatlan.
De mi itt akarunk élni.
S oly gyorsan halad,
Hogy csak a zarándok
Hallja meg az ítélet
Szavát – mivel magyarázzuk?
A párkák rokkáján elszakad a szál.
Életünk fonala istennők kezében.
S ha csak rápillantasz lopva,
A szakadó törékeny fonálra,
Már is a valóság küszöbén
találod magad. Támasz nélkül,
Hisz ellenállni senki se tudott még!

A párkák ujján szakad a fonál,
Minek kapálózni barátaim?
Csak végleg elszakítottok mindent,
Aminek a földön értelme van.

6.

Сначала из самого сущего
В космически жуткую глушь
Создателем было запущено
Количество некое душ.
Какой-то отряд. Может множиться.
Получится что из того?
На душах есть кости и кожа,
Чтоб в зверях узрели родство.

Те души, забыв всё, что видели
Образчик скрывают в себе
Своей самой первой обители
В любой своей новой судьбе.
Образчик тучнеет со временем,
Как тесто растёт снежный ком,
В нём судьбы прожитые в темени
Зажаты от глаза тайком.
Не помнит душа, что скитается,
Попав в перестроенный дом.
Но тут же: одна загорается,
Другая становится льдом.
Является в новом облиции
В замкнувшемся снова кругу:
«Могу, не хочУ!», не постичь её,
«Хочу, и опять не могу.»

Так что же случается с душами?
Кончается пневмы заряд,
Не помня, что зрели, что слушали
Повымерзнут и догорят?
Зачем они в даль эту засланы,
За что задыхаются тут?
Их опыты вышли напрасными?
И лишь возвращения ждут?
Лишь хаос да разум карательный
Растут в них, да образ конца?
Залезьте же в душу внимательней:
Что задано нам от творца?

Először magából a létből
A baljós fekete ürbe
Kibocsátott a Teremtő
Néhány lelket,
Amolyan előcsapatot.
Hogy sokasodjanak,
Hátha lesz belőlük valami?
A lelkeket csont és bőr borította,
Hogy rokont lássanak az állatokban.

Azok a lelkek, elfeledvén mindent, amit addig láttak,
Magukba rejtve első honuk
képmását
Bárhová is vesse őket a sors.
Miközben a mintakép egyre hízik,
Dagad, mint a tészta, vagy a lavina,
Benne a megélt életek
A tarkóban rejtőznek a
kíváncsi szemek elől.
Nem emlékszik a lélek, hogy úton van,
nem leli helyét az átépített házban.
Amint az egyik lángra gyúl,
A másik nyomban jéggé vál,
És új alakban tűnik fel
Az újra bezáruló körben:
Tehetném, de nem akarom! felfoghatatlan,
Akarom, de már megint nem tehetem!
Mi is történik hát a lelkekkel?
Elfogyott volna belőlük a szellem?
S elfelejtvén mindent, amit láttak és hallottak,
Elégnek és megfagynak?
Miért küldték őket ily távolba?
Mitől fulladnak meg itt?
Hiába lett volna a kísérlet?
És csak a hazatérésre várnak?
Csak a káosz és a büntető józan ész
Növekszik bennük, s a vég elképzelése?
Nézzétek meg jobban a lelket,
Mi az benne, ami a Teremtőtől ered?